U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové ve věci navrhovatele: **K. J.**, nar. X, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů,** se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, o určení lhůty k provedení procesního úkonu ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 22/2009

takto:

I. Návrh se **z a m í t á .**

II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Z postoupeného spisového materiálu vyplynuly následující skutečnosti:

Dne 29. 12. 2008 podal navrhovatel u Městského soudu v Praze kasační stížnost proti rozsudku tohoto soudu ze dne 10. 12. 2008, č. j. 3 Ca 3/2006 - 42; kasační stížnost byla dne 17. 4. 2009 postoupena Nejvyššímu správnímu soudu. Dne 20. 4. 2009 bylo navrhovateli zasláno poučení o probíhajícím řízení, tzn. o složení senátu, který bude ve věci rozhodovat, navrhovatel byl rovněž poučen o možnosti vznést případnou námitku podjatosti některého ze soudců. Písemnost byla navrhovateli, resp. jeho právnímu zástupci, řádně doručena dne 22. 4. 2009. Dne 24. 4. 2009 zaslal navrhovatel soudu vyjádření s tím, že neuplatňuje námitku podjatosti Dne 22. 9. 2009 zaslal navrhovatel soudu stížnost na průtahy, ve které namítá, že po dobu více jak 3 měsíců od jeho vyjádření, neučinil soud ve věci 8 As 22/2009 žádný úkon. Dne 23. 9. 2009 předseda senátu, jemuž byla věc dle rozvrhu práce přidělena, se ke stížnosti vyjádřil s tím, že věc je vyřizována podle pořadí nápadu kasační stížnosti, neboť neshledal důvod k přednostnímu vyřízení věci, přitom takový důvod neuvedl ani sám stěžovatel. Dne 8. 10. 2009 zaslal stěžovateli předseda Nejvyššího správního soudu odpověď, ve které stěžovateli sdělil, že neshledal stížnost důvodnou, neboť věc je vyřizována v souladu se zákonem stanoveným postupem, přitom uvedl případy, pro které soudní řád správní v § 56 upravuje přednostní režim rozhodování; o takový případ se však ve věci kasační stížnosti stěžovatele nejedná. Dne 17. 2. 2010 učinil navrhovatel u Nejvyššího správního soudu podání, v němž uvedl, že jeho stížnost na průtahy nebyla vyřízena, proto podává návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu – vydání rozhodnutí.

Podle § 174a odst. 1, věty první, zákona o soudech a soudcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení (dále jen „návrh na určení lhůty“).

Podle odstavce 8 cit. usnesení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Nejvyšší správní soud posoudil návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu a dospěl k závěru, že je nedůvodný.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že soud činil potřebné úkony v řízení ihned od podání kasační stížnosti průběžně, bez jakýchkoli průtahů a nelze dospět k závěru, že byl nečinný. Skutečnost, že jsou vyřizovány věci, které časově předcházejí kasační stížnosti navrhovatele, přitom ve věci navrhovatele se nejedná o případ, pro který zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, stanoví přednostní vyřizování věcí, nemůže být způsobilá pro závěr o průtazích v řízení způsobených nečinností nebo liknavým postupem soudu. Jakkoli může považovat navrhovatel dobu řízení za dlouhou, Nejvyšší správní soud neshledal průběh řízení ve věci kasační stížnosti navrhovatele vybočujícím z ustálené rozhodovací soudní praxe, nebyla-li věc vyřízena ve lhůtě nepřesahující kalendářní rok.

S přihlédnutím k výše uvedenému nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než návrh zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 174a odst. 7, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu